

Ghid privind încadrarea instalațiilor pe categorii de activități conform Directivei 2009/29/CE de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră

Cap.1 Cadru general

Pachetul legislativ "Energie - Schimbări Climatice " elaborat de Comisia Europeană fost adoptat de Parlamentul European în data de 17 decembrie 2008. Pachetul reprezintă angajamentul ferm al Uniunii Europene și implicit al Statelor Membre de a lupta împotriva schimbărilor climatice, pregătind tranziția către o economie cu emisii scăzute de dioxid de carbon.

Noul pachet are drept obiectiv sustenabilitatea Uniunii Europene prin oferirea unor noi oportunități economice întreprinderilor europene și asigurarea securității aprovizionării cu energie prin dezvoltarea utilizării surselor alternative de energie regenerabilă, creșterii eficienței energetice și a tehnologiilor cu carbon redus. În cazul încheierii unui acord global în domeniul schimbărilor climatice care să continue Protocolul de la Kyoto post-2012 (Conferința Părților la UNFCCC - COP 15, Copenhaga - decembrie 2009), UE își va asuma un angajament de reducere a emisiilor de GES de 30% față de nivelul înregistrat în anul 1990, cu condiția ca și celelalte țări dezvoltate să își asume angajamente comparabile. În principal, pachetul legislativ conține măsuri ferme de combatere a schimbărilor climatice și promovare a surselor de energie regenerabile (SRE) **în vederea atingerii de către Statele Membre, a obiectivelor de mediu stabilite la nivel european până în anul 2020, și anume:**

- **reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu 20 % până în anul 2020 (față de anul 1990) și cu 30 % în situația în care se ajunge la un acord la nivel internațional (COP 15 – Copenhaga, 2009);**
- **ponderea energiilor regenerabile în consumul final de energie al Uniunii Europene de 20 % până în anul 2020, inclusiv o țintă de 10% pentru biocombustibili, din totalul consumului de combustibili utilizați în transporturi;**
- **reducerea consumului de energie cu 20% față de nivelurile estimate pentru anul 2020, prin îmbunătățirea eficienței energetice.**

Actele normative care fac parte din pachet sunt:

- **Directiva 2009/29/CE pentru modificarea Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră;**
- **Directiva 2009/28/CE privind promovarea utilizării surselor regenerabile de energie;**

- **Directiva 2009/31/CE** privind captarea și stocarea geologică a dioxidului de carbon;
- **Decizia 406/2009/CE** privind efortul Statelor Membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră, astfel încât să se respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în anul 2020;
- Liniile directoare privind ajutorul de stat în domeniul protecției mediului.

Cap. 2 Cadru specific

Cap. 2.1. Revizuirea EU ETS post-2012

Directiva 2009/29/CE pentru modificarea Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, denumită în continuare „Directiva” se aplică pentru a treia fază a schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră: **2013 - 2020**. Directiva prevede, printre altele:

- **extinderea domeniului de aplicare prin includerea de noi sectoare și tipuri de gaze cu efect de seră (ex: industria chimică și petrochimică, industria aluminiului, prelucrarea metalelor neferoase, instalații pentru captarea și stocarea carbonului și a altor gaze cu efect de seră (decât CO₂), aferente acestor tipuri de industrii, respectiv: N₂O și PCF-urile),**
- **pentru instalațiile care intră sub incidența Directivei, alocarea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră se va face cu titlu „gratuit „ 100% și pe baza procedurilor de „licitație”;**
- **alocare „cu titlu gratuit 100%” se va face pentru sectoarele energo-intensive care sunt expuse riscului semnificativ de relocare (*carbon leakage*);**
- **în sectorul energie, alocarea se va face „cu titlu gratuit 100%” doar pentru instalațiile care produc energie termică, obținută în sistem de cogenerare, având ca scop deservirea sistemelor de încălzire centralizată;**
- **alocare prin „licitație”: pentru sectorul energetic, respectiv producerea de electricitate, procentul de certificate licitate pentru 2013 va fi de minim 30% și va fi extins treptat până la 100% cel**

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA MEDIULUI
SERVICIUL SCHIMBĂRI CLIMATICE

Ghid aplicare Directiva 2009/29/CE (EU ETS post-2012)

- târziu în 2020;** licitația va fi deschisă și transparentă și va permite oricărui operator să cumpere certificate în orice Stat Membru;
- **alocarea prin „licitație”:** pentru instalațiile din celelalte sectoare, altele decât cel energetic, tranziția graduală către licitarea 100% a certificatelor, însă până în 2020 se ajunge la zero certificate alocate gratuit (ex: **2013 – 20% licitație și 80%** - cu titlu ”gratuit”, pe baza principiilor privind valorile de referință pentru cele mai performante tehnologii, procentele modificându-se gradual până se ajunge la zero certificate alocate gratuit);
 - **rezerva pentru instalațiile nou intrate (RNI)** va fi gestionată la nivel comunitar iar **alocarea se va face cu titlu gratuit, în funcție de valorile de referință pentru cele mai performante tehnologii**, accesul la Rezerva fiind permis atât în cazul extinderilor de capacitate în instalații cât și în cazul instalațiilor nou intrate de tip „green field”.

Având în vedere că termenele privind măsurile necesare implementării pachetului legislativ sunt foarte strânse, la nivel interinstituțional a fost aprobat **„Planul de acțiune pentru pregătirea României în vederea intrării în vigoare și implementării pachetului legislativ „Energie - Schimbări climatice”**, prin care au fost stabilite instituțiile, responsabilitățile lor precum și calendarul de acțiuni care vor fi întreprinse în perioada următoare de către: Ministerul Mediului, Agenția Națională pentru Protecția Mediului, Ministerul Economiei, Ministerul Administrației și Internelor, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, Ministerul Dezvoltării Regionale și Locuinței, Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Sănătății, Ministerul Educației, Cercetării și Inovării, Ministerul IMM-urilor, Comerțului și Mediului de Afaceri, Agenția Națională pentru Resurse Minerale, Autoritatea Națională de Reglementare în domeniul Energiei, Agenția Română pentru Conservarea Energiei, Comisia Națională de Prognoză, Institutul Național de Statistică.

Una din principalele activități prevăzute în Planul de acțiune este realizarea **inventarului instalațiilor intră sub incidența schemei începând cu anul 2013 și transmiterea listei instalațiilor către Comisia Europeană, responsabilitatea pentru realizarea acestuia revenind ANPM. Termenul pentru realizarea inventarului este : 31 decembrie 2009.**

Cap. 2.1. Definiții, termeni și condiții

2.1.1 Definiții

Operator - persoana care operează sau controlează o instalație sau care, potrivit legislației în vigoare, a fost investită cu putere de decizie economică asupra funcționării tehnice a instalației;

Instalația - o unitate tehnică staționară în care se desfășoară una sau mai multe din activitățile prevăzute în Anexa I a Directivei;

Unitate tehnică staționară - o unitate funcțională, alcătuită din una sau mai multe componente de echipament ce funcționează împreună, în care se desfășoară o activitate prevăzută în Anexa I;

Arderea - orice proces de oxidare a combustibililor, indiferent de modul în care este utilizată energia termică, electrică sau mecanică produsă prin acest proces și orice alte activități asociate, inclusiv spălarea gazelor reziduale;

Autorizația privind emisiile de gaze cu efect de seră - actul de reglementare emis pentru toată instalația sau pentru o parte a acesteia, care acoperă una sau mai multe instalații situate pe același amplasament care sunt operate sau controlate de către același operator, dacă sunt îndeplinite cerințele legale privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră prevăzute în legislație.

2.1.2 Termeni și condiții

Operatorul are obligația să informeze autoritatea competentă cu privire la orice modificări planificate privind natura, funcționarea, extinderea sau reducerea semnificativă a capacității instalației care necesită revizuirea autorizației privind emisiile de gaze cu efect de seră. Operatorul solicită revizuirea autorizației.

La schimbarea operatorului unei instalații, noul operator are obligația să solicite autorității competente pentru protecția mediului **revizuirea autorizației cu privire la denumirea și sediul noului operator.**

2.1.3. _Categoriile de activități prevăzute în Anexa I a Directivei 2009/29/CE:

<i>Nr. crt</i>	<i>ACTIVITATE</i>	<i>Gaze cu efect de seră</i>
1.	Arderea combustibililor în instalații cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru incinerarea deșeurilor periculoase sau municipale)	Dioxid de carbon
2.	Rafinare produse petroliere	Dioxid de carbon
3.	Prăjirea sau sinterizarea, inclusiv peletizarea, minereurilor metalice (inclusiv a minereurilor sulfidice)	Dioxid de carbon
4.	Producerea fontei sau otelului (topire primară sau secundară) inclusiv instalații pentru turnare continuă, cu o capacitate de producție mai mare de 2,5 tone pe oră	Dioxid de carbon
5.	Producerea sau prelucrarea metalelor feroase (inclusiv fero-aliaje), atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW. Prelucrarea include, printre altele, laminoare, re-încălzitoare, cuptoare de recoacere, forje, topitorii, acoperire și decapare	Dioxid de carbon
6.	Producerea de aluminiu primar	Dioxid de carbon
7.	Producerea de aluminiu secundar atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW	Dioxid de carbon
8.	Producerea sau prelucrarea metalelor neferoase, inclusiv producerea aliajelor, rafinare, topire-turnare etc., atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală (incluzând combustibilii folosiți ca agenți de reducere) de peste 20 MW	Dioxid de carbon

**AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA MEDIULUI
SERVICIUL SCHIMBĂRI CLIMATICE**

Ghid aplicare Directiva 2009/29/CE (EU ETS post-2012)

Nr. crt	ACTIVITATE	Gaze cu efect de seră
9.	Producerea clincherului de ciment în cuptoare rotative cu o capacitate de producție de peste 500 de tone pe zi sau în alte cuptoare cu o capacitate de producție de peste 50 de tone pe zi	Dioxid de carbon
10.	Producerea de var sau calcinarea dolomitei sau a magnezitei în cuptoare rotative sau în alte cuptoare cu o capacitate de producție de peste 50 de tone pe zi	Dioxid de carbon
11.	Fabricarea sticlei, inclusiv a fibrei de sticlă, cu o capacitate de topire de peste 20 de tone pe zi	Dioxid de carbon
12.	Fabricarea prin ardere de produse ceramice, în special de tigle, cărămizi, cărămizi refractare, plăci ceramice, gresie ceramică sau porțelan, cu o capacitate de producție de peste 75 de tone pe zi	Dioxid de carbon
13.	Fabricarea de material izolant din vată minerală folosind sticlă, rocă sau zgură, cu o capacitate de topire de peste 20 de tone pe zi	Dioxid de carbon
14.	Uscarea sau calcinarea gipsului sau fabricarea plăcilor din ipsos și a altor produse din gips, atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW	Dioxid de carbon
15.	Producerea de celuloză din lemn sau alte materiale fibroase	Dioxid de carbon
16.	Producerea de hârtie sau carton, având o capacitate de producție mai mare de 20 tone pe zi	Dioxid de carbon
17.	Producerea de negru de fum, implicând carbonizarea unor substanțe organice precum uleiurile, gudronul, reziduurile de cracare și de distilare, atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW	Dioxid de carbon
18.	Producerea acidului azotic	Dioxid de carbon
19.	Producerea acidului adipic	Dioxid de carbon
20.	Producerea acidului glioxalic și glioxilic	Dioxid de carbon
21.	Producerea amoniacului	Dioxid de carbon

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA MEDIULUI
SERVICIUL SCHIMBĂRI CLIMATICE

Ghid aplicare Directiva 2009/29/CE (EU ETS post-2012)

<i>Nr. crt</i>	<i>ACTIVITATE</i>	<i>Gaze cu efect de seră</i>
22.	Producerea substantelor chimice organice vrac prin cracare, reformare, oxidare completă sau parțială sau prin procese similare, cu o capacitate de producție care depășește 100 de tone pe zi	Dioxid de carbon
23.	Producerea de hidrogen (H ₂) și de gaze de sinteză prin reformare sau oxidare parțială, cu o capacitate de producție care depășește 25 de tone pe zi	Dioxid de carbon
24.	Producerea de sodă calcinată (Na ₂ CO ₃) și de bicarbonat de sodiu (NaHCO ₃)	Dioxid de carbon
25.	Captarea gazelor cu efect de seră de la instalațiile care intră în sfera de aplicare a prezentei directive în vederea transportului și stocării geologice într-un sit de stocare autorizat în temeiul Directivei 2009/31/CE	Dioxid de carbon
26.	Transportarea gazelor cu efect de seră prin intermediul conductelor în vederea stocării geologice într-un sit de stocare autorizat în temeiul Directivei 2009/31/CE	Dioxid de carbon
27.	Stocarea geologică a gazelor cu efect de seră într-un sit de stocare în temeiul Directivei 2009/31/CE	Dioxid de carbon

Cap. 3 Considerații generale

3.1. Principii de bază

Principiul nr. 1

Valorile limitelor prevăzute în tabelul din Anexa I a Directivei 2009/29/CE se referă la **capacități de producție sau randamente**.

Principiul nr. 2

Dacă un operator deține pe amplasament una sau mai multe instalații, acestea pot fi incluse în aceeași autorizație privind emisiile de gaze cu efect de seră..

Principiul nr. 3

Pentru a decide asupra includerii unei instalații în schema de comercializare post-2012, autoritatea verifică dacă activitatea desfășurată în instalație este ceea ce este prevăzută în Anexa I a Directivei 2009/29/CE și poate lua în considerare clasificarea activităților conform nomenclurii CAEN. Clasificarea CAEN

poate sprijini autoritatea să identifice acele instalații care pot intra sub incidența Directivei.

Exemplul nr. 1: Activitatea de „ardere a combustibililor” este una din activitățile care se găsește în multe din activitățile clasificate conform nomenclurii CAEN (ex: categoriile C, D, E din nomenclatorul CAEN) și nu doar în activitățile industriale (exemplu: industria alimentară, industria textilă, industria de prelucrare, etc).

Exemplul nr. 2: Instalații „non-industriale” sunt considerate spitalele, universitățile, birourile de clădiri sau stațiile din rețelele de transport a gazului natural care pot avea pe amplasament unități în care se desfășoară activități de „ardere a combustibililor”.

Principiul nr. 4

Instalațiile sau părțile de **instalații utilizate pentru cercetarea, dezvoltarea și testarea de produse și procese noi precum și instalațiile care utilizează exclusiv biomasă nu intră sub incidența Directivei.**

Unitățile care utilizează exclusiv biomasă” sunt unitățile care folosesc combustibili fosili doar pentru pornirea sau oprirea unității respective.

Principiul nr. 5 - Incinerarea deșeurilor

Instalația în care se realizează incinerarea **deșeurilor municipale și periculoase nu este considerată o „activitate de ardere”** în sensul Directivei.

Conform Directivei privind incinerarea deșeurilor, instalația de incinerare este unitatea tehnică în care se realizează tratarea termică a deșeurilor cu sau fără recuperarea căldurii de ardere generată. Aceasta include incinerarea prin oxidare a deșeurilor precum și orice alte procese de tratare termică precum piroliza, gazeificarea sau procese plasmice, astfel încât substanțele care rezultă din această tratare sunt incinerate.

Dacă autoritatea competentă identifică un astfel de tip de instalație iar dacă deșeurile care se incinerează în aceasta sunt încadrate în categoria „*deșeurii municipale*” sau „*deșeurii periculoase*” (conform Catalogului European al Deșeurilor – Decizia 3/2000/CE care înlocuiește Decizia 94/3/CE de stabilire a listei deșeurilor conform art. 1(a) a Directivei 75/442/CE și Deciziei 94/904/CE de stabilire a listei deșeurilor periculoase conform art. 1(4) al Directivei 91/689/CE privind deșeurile periculoase), **instalația nu intră sub incidența Directivei.**

Principiul nr. 6 - Co-incinerarea deșeurilor

Conform prevederilor Directivei privind incinerarea deșeurilor, instalația de co-incinerare este unitatea care are ca scop generarea de energie sau producerea de

produse materiale și care utilizează deșeuri drept combustibili obișnuiți sau alternativi și în care deșeurile sunt tratate termic în scopul eliminării.

În cazul în care co-incinerarea deșeurilor are loc într-o instalație al cărei scop principal nu este cel de generare a energiei sau producerea unor produse materiale ci doar cel de tratare termică a deșeurilor, instalația este considerată instalație de incinerare.

Dacă autoritatea stabilește că instalația care utilizează deșeuri este o instalație de co-incinerare sau o instalație de incinerare care utilizează deșeuri, însă altele decât deșeurile „municipale” sau „periculoase”, **aceasta va fi inclusă în schema de comercializare.**

Principiul nr. 7 - Utilizarea biomasei

În conformitate cu definiția biomasei din Decizia 2007/589/CE emisiile din arderea combustibililor „fosili” cuprind de asemenea emisiile generate de combustibili micști incluzând impuritățile fosile în combustibili încadrați ca „biomasă pură”. În Directiva 2009/29/CE nu este utilizat termenul de „biomasă pură”. Cu toate acestea, utilizarea combustibililor micști, chiar și când conținutul fosil este atât de mic încât conform Deciziei 2007/589/CE acest combustibil poate fi considerat „biomasă pură”, nu permite excluderea unei astfel de unități de la „*principiul agregării*”.

În cazul în care nu există alte informații detaliate privind utilizarea combustibililor fosili, se presupune că acești combustibili sunt folosiți numai pentru pornirea instalației, în situația în care emisiile „fosile” generate nu depășesc 1 % din emisiile totale ale instalației (biomasă și fosil).

3.2. Limitele unei instalații și legătura cu activitățile “*direct asociate*”

Principiul nr. 1

Activitățile „direct asociate” vor fi luate în considerare de autoritate atunci când stabilește limitele unei instalații în autorizația privind emisiile de GES. În cazul în care capacitatea unei instalații depășește limita de capacitate prevăzută în Anexa I pentru acea activitate, în autorizația GES vor fi incluse toate unitățile în care are loc arderea combustibililor, cu excepția celor pentru incinerarea deșeurilor periculoase sau municipale (principiul nr. 5 din Anexa I a Directivei 29/2009/CE). Acest lucru înseamnă că activitățile „direct asociate” sunt „activitățile de ardere”.

Principiul nr. 2

Unitățile de ardere mici precum sistemele de încălzire care se află pe amplasamentul unei instalații și care deservește încălzirea spațiilor administrative/birouri vor fi incluse în autorizația GES.

3.3. Definiția “activității de ardere”

Arderea = orice oxidare a combustibililor solizi, lichizi sau gazoși, indiferent de modul în care este utilizată energia termică, electrică sau mecanică produsă în acest proces (ex: energie utilizată, transferată, etc). și orice alte activități „direct asociate”, **inclusiv spălarea gazelor reziduale.**

Din procesele de spălare a gazelor reziduale rezultă emisii de CO₂ (emisii de proces) provenite din eliminarea sulfului sau din unitățile de Nox, atunci când se folosește ureea drept agent reducător.

Unități în care are loc ”arderea combustibililor” sunt: toate tipurile de **cazane, arzătoare, turbine, încălzitoare, furnale, incineratoare, cuptoare de calcinare, etuve, cuptoare, uscătoare, motoare, pile de combustie, instalații de ardere în buclă chimică, facle și instalații de post-combustie termică sau catalitică.**

Începând cu anul 2013, unele instalații care în perioada 2008 - 2012 au fost încadrate la categoria “instalații de ardere, cu putere termică nominală mai mare de 20 MW, altele decât cele din sectorul energetic” (ex: producerea și prelucrarea metalelor neferoase, producerea de negru de fum, etc) vor fi încadrate separat în Anexa I a Directivei 2009/29/CE ca activități distincte (ex: activitățile nr. 8 respectiv 17).

3.4. „Activități de ardere” versus „activități specifice”

Principiul 4 din Anexa I a Directivei prevede că în cazul celor 9 activități specifice (Tabelul nr. 1), pentru a decide asupra includerii în schemă a unei instalații în care se desfășoară o astfel de activitate, **limita capacității de producție a activității specifice devine prioritară față de limita capacității privind puterea termică nominală (*principiul ”priorității”*).**

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA MEDIULUI
SERVICIUL SCHIMBĂRI CLIMATICE

Ghid aplicare Directiva 2009/29/CE (EU ETS post-2012)

Tabelul nr. 1.

Activitatea	Tipul de capacitate relevantă	Limita de capacitate
Producerea fontei și oțelului (primară sau secundară) inclusiv turnare continuă	Capacitate	2,5 t/oră
Producerea clincherului de ciment	Capacitate de producție	500 t/zi(in cuptoare rotative) 50 t/zi (in alte furnale)
Producerea varului prin calcinare dolomitei sau magnezitei	Capacitate de producție	50 t/zi
Producerea sticlei inclusiv a fibrei de sticlă	Capacitate de amestecare	20 t/zi
Fabricarea prin ardere de produse ceramice, în special de tigle, cărămizi, cărămizi refractare, plăci ceramice, gresie ceramică sau porțelan	Capacitate de producție	75 t/zi
Fabricarea de material izolant din vată minerală folosind sticlă, rocă sau zgură	Capacitate de amestecare	20 t/zi
Producerea de hârtie sau carton	Capacitate de producție	20 t/zi
Producerea substanțelor chimice organice vrac prin cracare, reformare, oxidare completă sau parțială sau prin procese similare	Capacitate de producție	100 t/zi
Producerea hidrogenului și a gazului de sinteză prin reformare sau oxidare parțială	Capacitate de producție	25 t/zi

Exemplul nr. 1: O instalație de fabricare a produselor ceramice are pe amplasament 3 unități: 2 cuptoare de ceramică și o unitate de co-generare.

Sunt posibile 2 situații:

1. In cazul în care **capacitatea de producție a materialelor ceramice depășește 75 t/zi**, instalația va fi inclusă în schemă la “activitatea de producere a produselor ceramice” (ex:activitatea nr. 13) iar autorizația GES va fi emisă pentru această activitate. Conform principiului 5 din Anexa I a Directivei

2009/29/CE, indiferent de puterea termică nominală a unității de co-generare, aceasta va fi inclusă în autorizația GES respectiv în planul de monitorizare și raportare a emisiilor de GES.

Dacă unitatea de co-generare depășește limita de capacitate de 20 MW a puterii termice nominale, atunci "activitatea de ardere" va fi inclusă de asemenea în autorizația GES și în consecință, în autorizația GES vor fi trecute cele 2 activități.

2. În cazul în care **capacitatea de producție a materialelor ceramice nu depășește 75 t/zi**, se verifică puterea termică nominală a unității de co-generare; dacă puterea termică nominală a unității de co-generare depășește limita prevăzută de 20 MW, instalația va fi inclusă în schemă iar autorizația GES va fi emisă doar pentru "activitatea de ardere". Întrucât cele 2 cuptoare nu au capacitate de producție care să depășească 75 t/zi, acestea nu vor fi incluse în autorizația GES (principiul nr. 5 din Anexa I a Directivei se aplica numai în cazul în care limita de capacitate de producție a activității specifice exprimată în t/zi depășește limita din Anexa I).

Exemplul nr. 2: O instalație de fabricare a produselor chimice organice vrac are pe amplasament: reactoare chimice, coloane de distilare și unități de co-generare sau/și cazane de ardere.

Sunt posibile 2 situații:

1. În cazul în care **capacitatea de producție a substanțelor chimice organice depășește 100 t/zi**, instalația va fi încadrată la această activitate iar autorizația GES este emisă pentru "activitatea de producere substanțe organice vrac". În acest caz, **toate unitățile de ardere de pe amplasament în care se ard combustibilii vor fi incluse în autorizația GES.**

2. În cazul în care **capacitatea de producție a substanțelor chimice organice vrac nu depășește 100 t/zi**, autoritatea trebuie să verifice dacă instalația poate fi încadrată la "activitatea de ardere". În acest caz, toate capacitățile unităților de pe amplasament, cu excepția celor care deservesc în mod expres producerea substanțelor chimice organice, vor fi însumate pentru a verifica dacă împreună acestea depășesc limita de capacitate de 20 MW.

Unități precum unități de ardere post-combustie, cazane de abur și unități de co-generare sunt considerate ca nefiind legate de un anumit proces de producție, însă acestea pot deservi în mod normal, mai multe părți din instalație/procese de producție care se desfășoară în afara instalației. În plus, toate părțile unei instalații, care deservesc producția de:

- substanțe chimice anorganice care nu sunt prevăzute în Anexa I,
- substanțe chimice rafinate,

- substanțe chimice organice vrac care nu sunt produse prin cracare, reformare parțială sau oxidare totală sau prin procese similare,
trebuie luate în considerare sub “activitatea de ardere”.

Substanțele chimice organice vrac sunt substanțele produse la scală largă și valorificate în scopul producerii altor substanțe chimice. Deși nu există o definiție comună valabilă a acestora, pentru identificarea acestor substanțe lista APPE (<http://eippcb.jrc.es/reference/lvoc.html>) poate fi luată în considerare de autoritate atunci când stabilește includerea instalației în schema de comercializare.

3.5. Activități specifice având limitele de capacitate de producție exprimate ca „putere termică nominală mai mare de 20 MW”

În Anexa I a Directivei există 5 activități specifice (producție/uscare/calcinare – Tabelul nr. 2.) ale căror limite privind capacitatea de producție sunt exprimate inclusiv cu ajutorul puterii termice nominale totale a unităților de ardere, care depășește 20 MW. Acest lucru înseamnă ca toate emisiile rezultate atât din procesele specifice (producție/uscare/calcinare) cât și cele generate de „unitățile de ardere cu o putere termică nominală totală mai mare de 20 MW” vor fi însumate la calculul emisiilor totale ale acestor instalații și nu doar emisiile rezultate din arderea combustibililor în unitățile de ardere.

Tabelul nr. 2

Activitati
Producerea sau prelucrarea metalelor feroase (inclusiv fero-aliaje), atunci când sunt exploatate instalatii de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW. Prelucrarea include, printre altele, laminare, re-încălzitoare, cuptoare de recoacere, forje, topitorii, acoperire și decapare
Producerea de aluminiu secundar atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW
Producerea sau prelucrarea metalelor neferoase, inclusiv producerea aliajelor, rafinare, topire-turnare etc., atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală (incluzând combustibilii folosiți ca agenți de reducere) de peste 20 MW

Activitati
Uscarea sau calcinarea gipsului sau fabricarea plăcilor din ipsos și a altor produse din gips, atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW
Producerea de negru de fum, implicând carbonizarea unor substanțe organice precum uleiurile, gudronul, reziduurile de cracare și de distilare, atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW

3.6. Caz particular – Prelucrarea metalelor (însurarea capacităților unităților care aparțin unor activități separate)

Exemplul nr. 1: O topitorie produce părți din fontă (utilizând unități de ardere cu capacitate instalată de 15 MW) și din aluminiu (utilizând unități de ardere cu capacitate instalată de 15 MW). În acest caz, este vorba despre 2 tipuri de activități diferite: „producerea și prelucrarea metalelor feroase” și „producerea și prelucrarea metalelor ne-feroase”, fiecare dintre ele aflându-se sub limita de capacitate de producție prevăzută în Anexa I a Directivei. Pentru această situație, principiul „priorității” limitelor capacităților de producție (principiul 4 din Anexa I) nu se va aplica, deoarece ambele activități au capacitățile de producție exprimate în puteri termice nominale (MW). Totuși, toate unitățile implicate în realizarea acestor 2 activități trebuie considerate unități pentru activitatea de „ardere a combustibililor” și deci toate capacitățile de producție se vor însuma. Astfel, puterea termică nominală obținută este de 30 MW iar instalația va fi încadrată la *“activitatea de ardere”*.

3.7. Principiul „agregării capacităților”

Capacitatea instalației = capacitatea la care poate funcționa o instalație (capacitatea nominală) timp de 24 de ore/zi cu condiția ca echipamentul instalației să permită acest lucru.

Conform principiului 2 din Anexa I a Directivei, în cazurile în care în cadrul aceleiași instalații se desfășoară mai multe activități care se încadrează în aceeași categorie, capacitățile acestor activități se însumează.

3.8. Principiul „agregării capacităților” - calculul puterii termice nominale

Conform principiului 3 din Anexa I a Directivei, pentru ca autoritatea să decidă asupra includerii unei instalații în schema de comercializare, la calcularea puterii termice nominale totale a instalației, puterile termice nominale ale tuturor unităților tehnologice care fac parte din aceasta și în care se are loc arderea combustibililor se însumează (principiul „agregării capacităților”).

Unitățile pot include: toate tipurile de cazane, arzătoare, turbine, încălzitoare, furnale, incineratoare, cuptoare de calcinare, cuptoare, uscătoare, motoare, pile de combustie, unități de combustie în buclă chimică, torțe și unități de post-combustie termică sau catalitică.

La aplicarea principiului „agregării”, autoritatea trebuie să țină cont că **unitățile cu putere termică nominală mai mică de 3 MW și unitățile care utilizează exclusiv biomasă nu vor fi luate în considerare la calculul puterii termice nominale totale a instalației.**

Exemplul nr. 1: Dacă un operator are pe amplasament **3 tipuri de cazane** cu puteri termice nominale de: **10 MW, 5 MW, 2,5 MW și un generator de 8 MW**, unitatea de 2,5 MW **nu va fi luată în considerare la însumarea puterilor termice ale unităților de pe amplasament (principiul „agregării”)**; prin urmare, **prin însumarea puterilor celorlalte unități, acestea alcătuiesc o instalație în sensul Directivei care va fi încadrată la „activitatea de ardere a combustibililor în instalații cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW”**, deoarece puterea termică totală a acestora este de **23 MW**.

Exemplul nr. 2: Dacă un operator deține pe amplasament o instalație din industria alimentară (activitate principală: fabricarea produselor lactate) care are 2 cazane de 4 MW respectiv 5 MW și 2 generatoare de 5 MW și 8 MW care deservește activitatea de fabricare a produselor alimentare. Instalația intră sub incidența Directivei întrucât capacitățile unităților respective se însumează, ea fiind încadrată la activitatea de „ardere a combustibililor în instalații cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW”, deoarece capacitatea de producție este de 22 MW.

Exemplul nr. 3: Dacă un operator are o **instalație de producere a substanțelor chimice organice vrac prin cracare, reformare, oxidare completă sau parțială sau prin procese similare, a cărei capacitate de producție nu depășește 100 de tone pe zi**, dar are pe amplasament cuptoare, boilere, turbine, etc. ale căror puteri termice nominale depășesc limita de 20 MW, **instalația va fi încadrată la „activitatea de ardere a combustibililor în instalații cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW”** din tabelul

de mai sus și nu la activitatea 22 de producere a substanțelor chimice organice (din tabel).

3.9. Definiția „unității”

Unitate = toate tipurile de cazane, arzătoare, turbine, încălzitoare, furnale, incineratoare, cuptoare de calcinare, cuptoare, uscătoare, motoare, pile de combustie, unități de combustie în buclă chimică, torțe și unități de post-combustie termică sau catalitică.

În cazul în care un cuptor are în componența sa alte sub - unități menționate mai sus (ex: mai multe arzătoare care furnizează împreună energia termică necesară pentru desfășurarea anumitor procese de producție), acesta (cuptorul) este considerat o „unitate de ardere” atunci când se aplică „principiul agregării capacităților”.

3.10. Cazuri speciale

Principiul nr. 1

În perioada 2008 – 2012, o serie de instalații în care se desfășoară activități de producere a aluminiului primar, producerea aluminiului secundar și producerea sau prelucrarea metalelor neferoase, inclusiv producerea aliajelor, rafinare, topire-turnare etc., au fost încadrate sub H.G. nr. 780/2006 la categoria: „*instalații de ardere cu o putere termică nominală mai mare de 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru deșeuri periculoase și municipale) din alte sectoare decât cel energetic*” (activitatea 1.1.b din O.M.nr. 1897/2007).

Sub Directiva 2009/29/CE, începând cu 2013, aceste tipuri de instalații își schimbă încadrarea, fiind acum încadrate la activitățile de la punctele 6, 7 respectiv 8 din Anexa I (tabelul de mai sus).

Principiul nr. 2

În perioada 2008 - 2012, unele instalații pentru producerea și prelucrarea metalelor feroase care au laminoare pe amplasament, au fost încadrate sub H.G. nr. 780/2006 la categoria „*instalații de ardere cu o putere termică nominală mai mare de 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru deșeuri periculoase și municipale) din alte sectoare decât cel energetic*” , (activitatea 1.1.b din O.M.nr. 1897/2007).

Sub Directiva 2009/29/CE, începând cu anul 2013, aceste tipuri de instalații își schimbă încadrarea, fiind acum încadrate la activitatea de la punctul 5 din Anexa I (tabelul de mai sus).

Principiul nr. 3

În perioada 2008 - 2012, instalațiile având ca activitate principală fabricarea amoniacului sau a produselor organice de bază au fost încadrate sub H.G. nr. 780/2006 la categoria „**instalații de ardere cu o putere termică nominală mai mare de 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru deșeuri periculoase și municipale) din alte sectoare decât cel energetic**”, (activitatea 1.1.b din O.M.nr. 1897/2007).

Sub Directiva 2009/29/CE, **începând cu anul 2013, aceste tipuri de instalații își schimbă încadrarea, fiind acum încadrate la activitățile 21 respectiv 22 din Anexa I** (tabelul de mai sus).

Principiul nr. 4

O instalație care în perioada 2008 – 2012 a intrat sub incidența H.G. nr. 780/2006 la activitatea de **fabricare a produselor ceramice, în special de tigle, cărămizi, cărămizi refractare, plăci ceramice, gresie ceramică sau porțelan**, îndeplinind condiția unei **capacități de producție de peste 75 de tone pe zi, va fi încadrată începând cu 2013 la activitatea nr. 12** din tabel.

O instalație care în perioada 2008 – 2012 a intrat sub incidența H.G. nr. 780/2006 la activitatea de **fabricare a produselor ceramice, în special de tigle, cărămizi, cărămizi refractare, plăci ceramice, gresie ceramică sau porțelan**, îndeplinind condiția pentru o **capacitate cuptorului mai mare de 4 mc și o densitate pentru fiecare cuptor mai mare de 300 kg/mc tone (fără a avea capacitatea de producție de peste 75 t/zi), nu va intra sub incidența Directivei începând cu 2013.**

Pentru orice eventuale clarificări, informații suplimentare se pot obține la **Direcția Protecția Atmosferei și Schimbări Climatice din cadrul ANPM**, tel: 021/207.11.55, email: schimbari_climatice@anpm.ro.